

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1871/25
15.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Радмиле Радић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Симић, адвокат из Београда, ул. Благоја Паровића бр.8а, против тужених ББ из ... и Предузећа за трговину и услуге “ВВ” експорт-импорт д.о.о. ..., чији је заједнички пуномоћник Милорад Павловић, адвокат из Београда, ул. Дубровачка бр.6, ради утврђења и исплате, одлучујући о жалби туженог ББ, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 502/11 од 12.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 15.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба туженог ББ и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 502/11 од 12.12.2024. године, у ставу другом, трећем, у делу става четвртог изреке којим је обавезан тужени ББ да тужилци на име вредности заједничког путничког аутомобила марке Volkswagen тип 3В Passat 1.6, регистарских ознака ..., исплати износ од 1.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у ставу петом и седмом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 502/11 од 12.12.2024. године, у преосталом делу става четвртог изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ББ, да тужилци АА, на досуђени износ од 1.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, исплати камату по стопи прописаној Законом о затезној камати обрачунатој у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, почев од 09.06.2011. године па до исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиле и туженог ББ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, утврђено је да је тужба у односу на туженог Предузеће за трговину и услуге “ВВ” експорт-импорт д.о.о. ..., повучена. Ставом другим изреке утврђено је да је тужиља по основу стицања заједничке имовине у браку са туженим ББ, власник 1/2 идеалних делова непокретности, и то: - породичне стамбене зграде, спратности Пр+Пк, која се налази у ..., потес ..., ул. ..., изграђена на кат. парцели бр... КО ..., на делу парцеле бр.1, земљиште под претежним делом објекта површине 155 м², уписана као објекат бр.1, без евидентиране грађевинске и корисне површине; - породичне стамбене зграде, спратности Пр+Пк, која се налази у ..., на адреси ...(раније ...), улица/потес ..., уписана као објекат број 1 на кат. парцели број ... КО ..., број дела парцела 1, земљиште под претежним делом објекта, површине 58 м² (са напоменом да се делови објекта налазе и на кат. Парцелама ..., ... и ...), без евидентиране корисне и грађевинске површине, а која у нарави има укупну корисну површину 176 м², што је све тужени дужан да призна, трпи и дозволи да се тужиља упише у евиденцију РГЗ као суддржалац на наведеним непокретностима са уделом од 1/2 идеалних делова, а када се за то стекну услови и као сувласник наведених непокретности са уделом од 1/2 идеалних делова, све у року од 15 дана од пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужиља по основу стицања заједничке имовине у браку са туженим ББ власник 1/2 идеалних делова, и то ванкњижног права својине на двособном стану бр.13, површине 73,25 м², постојећег у стамбеној згради за колективно становање, број објекта 1 у ул. ... у ..., изграђена на кат. Парцели ... КО ..., а који је стечен на основу уговора о купопродаји, закљученог дана 05.12.2007. године између ГГ, као продавца и ББ, као купца, а што је тужени дужан да призна и трпи да се тужиља упише у евиденцију РГЗ, као суддржалац на наведеним непокретностима са уделом од 1/2 идеалних делова, а када се за то стекну услови и као сувласник наведених непокретности са уделом од 1/2 идеалних делова, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени ББ да тужиљи на име вредности заједничког путничког аутомобила марке Volkswagen тип 3В Passat 1.6, регистарских ознака ..., исплати износ од 1.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са затезном каматом почев од 09.06.2011. године па до коначне исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом петим изреке, обавезан је тужени ББ, да тужиљи на име вредности заједничке уштеђевине која је била депонована код Procredit banke и Нуро Alpe Adria banke (сада Addico bank), исплати износ од 76.395,50 евра са затезном каматом почев од 09.06.2011. године па до коначне исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, а све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу у коме је тражено да се обавеже тужени ББ да тужиљи на име вредности заједничког оснивачког удела правног лица Предузећа за трговину и услуге “ВВ”, експорт-импорт друштво са ограниченом одговорношћу, ..., са седиштем у ..., исплати износ од 41.550,00 динара, са законском затезном каматом почев од 09.06.2011. године па до коначне исплате, као неоснован. Ставом седмим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 2.031.750,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности па до исплате, у року од

15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, под претњом извршења.

Против наведене пресуде тужени ББ је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у ставу другом, трећем, четвртном, петом и седмом изреке, из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка је опредељено тражио.

Тужиља је благовремено одговорила на жалбу туженог и трошкове другостепеног поступка је опредељено тражила.

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу, у границама овлашћења из члана 372 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.125/04 и 111/09), чије се одредбе примењују на основу одредбе члана 506 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др. закон), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог ББ делимично основана само у погледу досуђене камате на главни дуг.

У спроведеном поступку пред првостепеним судом, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда, тужиља и тужени ББ, закључили су брак дана 14.07.1990. године, у ком браку је рођено троје заједничке деце, а која заједница живота парничних странака је престала током 2010. године, када је тужиља и поднела тужбу за развод брака. Породичне стамбене зграде на адреси ... (раније бр...), у ... и у ул..., зидане су током трајања брачне заједнице и купљено возило марке Volkswagen тип 3В Passat 1.6, регистарских ознака ..., стечено за време трајања брака, а тужени ББ га је 2011. године продао за износ од 3.000 евра. Двособан стан у ..., површине 73,25 м2, стечен је на основу уговора о купопродаји закљученог дана 07.12.2007. године, за време трајања брака парничних странака и њиховим заједничким средствима. Такође, заједничка уштеђевина је за време трајања заједнице живота депонована на рачуне туженог ББ код ProcREDIT банке и Нуро Alpe Adria банке, а исти је подигао те износе укупно 152.791,56 евра. И тужиља и тужени ББ су током трајања брака били запослени у Предузећу “ВВ” д.о.о., власништво туженог и остваривали зараду.

Према налазу и мишљењу судског вештака грађевинске струке Небојше Гајића од 15.05.2023. године, тржишна вредност куће бр... у ул. ..., изграђене током 2010. године, износи 109.000,00 евра, а њена грађевинска вредност износи 80.600,00 евра, док тржишна вредност куће бр.162Д у ... током 2010. године износи 28.500,00 евра, а њена грађевинска вредност износи 25.675,00 евра. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке Јасмине Драгутиновић од 16.07.2024. године, допринос парничних странака у стицању заједничке имовине износи 50% .. 50%, а

узимајући у обзир налаз вештака грађевинске струке, зараде парничних странака, учествовање у одгајању троје деце и вођење послова домаћинства, а све на основу доказа у списима предмета.

Полазећи од овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, које се жалбеним наводима туженог ББ не доводи у сумњу, првостепени суд је правилно одлучио када је правилном применом материјалног права, и то одредбе члана 171, 177 и 180 Породичног закона, оценио да је основан захтев тужиље за утврђење права својине са уделом од 1/2 на предметним непокретносима, те да исплату износа од 1.500,00 евра (1/2 новчаних средстава остварених продајом возила марке Volkswagen тип 3B Passat 1.6, регистарских ознака ...), као и 1/2 новчаних средстава које је тужени подигао са банковних рачуна (152.791,56 евра) и неосновано задржао за себе у смислу члана 210 Закона о облигационим односима.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредби члана 8 ЗПП, а на тако утврђено чињенично стање правилно је примењено и материјално право. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд, у свему као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд као другостепени, те одлуку посебно не образлаже на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП.

Оцењујући жалбене наводе туженог ББ, којима се понављају наводи који су већ истицани током првостепеног поступка и били предмет правилне оцене првостепеног суда, Апелациони суд налази да су исти неосновани.

Супротно жалбеним наводима, првостепени суд је правилно оценио изведене доказе и утврдио све битне чињенице у вези стицања наведених непокретности и покретних ствари, закључивши на основу законске претпоставке и применом правила о терету доказивања да су удели парничних странака једнаки. Оваквим жалбеним наводима туженог не доводи се у питање правилност или потпуност утврђеног чињеничног стања, с обзиром да је првостепени суд у складу са чланом 8 Закона о парничном поступку, одлучио по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, између осталог и саслушања тужиље и туженог у својству парничних странака, сведока, свих доказа као целине, а на основу резултата целокупног поступка, при чему је за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге, које у свему прихвата и овај суд, као другостепени.

Одредбом члана 171 став 1 Породичног закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом и у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину, а одредбом члана 180 став 2 наведеног закона да се претпоставља да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки. Имајући у виду наведено, законска је претпоставка да су удели супружника једнаки, па онај ко тврди супротно мора то и да докаже. У конкретном случају, терет обарања ове претпоставке, односно терет доказивања да је удео туженог већи, био је на туженом сходно претходно наведеним одредбама Породичног закона. Наиме, у складу са правилом о терету доказивања парничне странке су дужне да пруже довољне доказе за своје тврдње како би чињенично стање, односно чињенице које су важне за доношење одлуке биле

прихватљиве за суд у циљу доношења правилне одлуке. Чињенично стање мора бити доказано до степена вероватноће које искључује сваку сумњу, а за своје наводе странке морају дати логично и објективно прихватљиво објашњење. Ако суд на основу изведених доказа у смислу члана 8 ЗПП, не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице суд закључује применом правила о терету доказивања. Имајући у виду наведено, применом правила о терету доказивања, првостепени суд је правилно закључио на основу законске претпоставке да су удели странака у заједничкој имовини подједнаки, с обзиром да тужени у току поступка није предлагао вештачење на околност његовог већег удела на непокретностима и покретним стварима.

Нису основани ни жалбени наводи туженог ББ којима напада слободну оцену доказа првостепеног суда. Наиме, првостепени суд је правилно применио одредбу члана 8 ЗПП, којом је прописано да суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и њиховом рангирању према доказној снази и суду препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичностима конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања, слободно и без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама. Слободна оцена доказа подразумева и слободно одлучивање суда које ће доказе извести ради утврђивања битних чињеница (члан 229 став 2 у вези са чланом 313 и 319 став 1 ЗПП), при чему су обе стране исцпеле све доказне предлоге у првостепеном поступку.

И по оцени Апелационог суда, правилно је првостепени суд, применом одредбе члана 171 Породичног закона, утврдио да предметне непокретности и покретне ствари представљају заједничку имовину парничних странака, тужиле и туженог ББ. Наиме, цитирана законска одредба значи да постоји законска претпоставка да је сва имовина стечена током брака заједничка. Рад у домаћинству, брига о деци и пружање подршке пословима супружника представљају нематеријални допринос који има исту правну тежину као и финансијски допринос, без обзира на то да ли је допринос био материјални (рад у привређивању) или нематеријални (брига о породици и домаћинству), те је на туженом ББ терет доказивања чињеничне тврдње да је његов допринос у стицању заједничке имовине већи, а што исти приложеним и предложеним доказима није доказао. Тужилца је својим радом у домаћинству, бригом о заједничко троје деце и доприносом у пословању туженог ББ, радом Предузећу за трговину и услуге "ВВ" експорт-импорт д.о.о, на радном месту као комерцијалиста, остваривала контакте са добављачима из Пољске, јер се фирма бавила увозом аутоделова из Пољске, а с обзиром да је ... Иако је тужени ББ био формални власник фирме и носилац већине пословних активности, првостепени суд је правилно, из свих изведених доказа, а како то произилази из налаза судског вештака економско-финансијске струке, утврдио да је удео у стицању у заједничкој имовини тужиле и туженог ББ био једнак, а тужени није доказао да је његов допринос у стицању заједничке имовине био већи него тужилин, нити да део заједничке имовине представља његову посебну имовину, јер су у стицању својине како на непокретним, тако и на покретним стварима, заједнички једнако доприносила оба, сада бивша супружника. Стога су без утицаја жалбени наводи

туженог ББ, да првостепени суд није ценио приложене писмене доказе, и то уговор о продаји предметног аутомобила, где је назначена купопродајна цена од 80.000,00 динара, с обзиром да је сам тужени ББ, приликом извођења доказа суочења парничних странака, изјавио да је аутомобил марке “Passat” продао за 3.000,00 евра.

Имајући у виду наведено, ожалбена пресуда је потврђена у ставу другом, трећем и делу става четвртог изреке којим је обавезан тужени да тужиљи исплати износ од 1.500,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, те је применом члана 375 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, одлучујући о траженој камати на досуђен износ дуга из преосталог става четвртог изреке, првостепени суд је пропустио да правилно примени материјално право, односно императивну одредбу члана 395 Закона о облигационим односима, којом је прописано да ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страниј валути, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе, а о чему другостепени суд води рачуна по службеној дужности. Стога је првостепена пресуда преиначена у преосталом делу става четвртог изреке и тужиљи камата на досуђени износ од 1.500,00 евра, досуђена у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, па је применом одредбе члана 380 став 1 тачка 4 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу другом изреке ове пресуде.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе које је тужени ББ истакао у жалби, али их, будући да не могу довести до другачије, за жалиоца повољније одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 382 став 1 Закона о парничном поступку.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу седмом изреке побијане пресуде, на основу члана 387 тачка 2 Закона о парничном поступку, а о којим трошковима је првостепени суд правилно одлучио применом одредби члана 149 и 150 Закона о парничном поступку, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, а важећој у време доношења одлуке о трошковима поступка и Таксене тарифе важећој у време настанка таксене обавезе.

Имајући у виду да је тужени ББ у другостепеном поступку успео у сразмерно незнатном делу само у погледу камате на досуђен износ главног дуга, те да састав одговора на жалбу није нужан трошак, на основу члана 161 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу трећем изреке ове пресуде.

**Председник већа – судија
Радмила Радић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице

Јасмина Ђокић